

KU

František
Kozmon

Přeložila Miluše Krejčová

 metafora

V
KA
ČKA

Pozor na to, koho si pustíte domů...

Poprvé v životě jsem měl pocit, že ho mám pod kontrolou. Konečně jsem byl v pozici silnějšího. Vychutnával jsem si to. Zavřel jsem oči a představoval si, jak mu rozbiju hlavu. Viděl jsem to v duchu tak živě, jako by se to opravdu stalo – měl jsem v ruce velký kámen, kterým jsem ho praštil.

Byl to úžasný pocit. Nechal jsem se jím tak unést, že když jsem otevřel oči, rozhlížel jsem se kolem sebe a hledal něco, čím bych opravdu naplnil svou touhu. Byli jsme schovaní za kontejnery. Spatřil jsem prázdnou lahev. Horko těžko jsem se bránil nutkání, abych ji nepopadl a nerozmlátil mu s ní tu jeho pitomou lebku. Ovládl jsem se. Dokonalý zločin může být motivovaný vášní, ale vykonat ho musíte s chladnou hlavou. Dokonalý zločin si musíte promyslet do posledního detailu.

(Ukázka z knihy)

„V knize naleznete zajímavé postavy, výborné dialogy, nečekané zvraty, konflikty i souhry v mezilidských vztazích a v neposlední řadě napínavě spleťtou zápletku s překvapivým závěrem.“

– PanthaRhei.sk

„Vedle Dominika Dána další skvělý spisovatel ze Slovenska! Autor je tvárný a není možné mu přiřadit nějakou pevnou nálepku. Navíc zvolené téma zápletky je vynikající. Přiznám se, že tentokrát jsem pachatele vůbec netrefil. Od začátku jsem měl zcela jiného favorita. A už se to dost blížilo noir krimi.“

– čtenářská recenze, Databáze knih

KUKAČKA

KU

František
Kozmon

VKA

ČKA

metafora

Přeložila Miluše Krejčová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Kukučka © 2018 by František Kozmon

Translation © Miluše Krejčová, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-848-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-847-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-342-1 (print)

*Tuto knihu věnuji Mamce,
s níž sdílím nápady od úplného začátku.*

PROLOG

Seděli proti sobě u stolu. Muž a žena. On na ni hleděl s hrůzou v očích, ona v ruce svírala pistoli. Vládlo mezi nimi mrazivé napětí, takže ani jeden z nich nepromluvil. Jen se mlčky zkoumavě měřili, aby se zmocnili myšlenek toho druhého.

Až dosud se oba domnívali, že se znají, a žili v naivní představě, že si můžou věřit. Ještě nedávno by dal jeden za druhého za všech okolností ruku do ohně. Nahromaděné pochybnosti je zahnalý na opačné konce bojiště. Kdo stál na straně dobra a kdo na straně zla?

Muž se vyděšeně zvedal ze židle, žena ho ohrožovala zbraní. Když se pokoušel vstát, vstávala i ona.

Nadechl se.

„Neudělalš to,“ zašeptal. Hlas se mu třásl, už si nebyl jistý ničím. Odjistila zbraň.

Trhl sebou. Chtěl se dát na útěk, ale stála příliš blízko. Přestože nebyla bůhvýjaká střelkyně, netrefila by ho, jedině kdyby nechtěla.

„Nedělej to,“ prosil ji.

Zmáčkla spoušť.

7. listopadu 2016

Richard Otčenáš přešlapoval ve své kanceláři. Měl za to, že zhluboka dýchá, ale ve skutečnosti jenom funěl. V ruce držel papír s podpisy. Snažil se zjistit, co vlastně cítí. Překvapení? Ne, něco takového přece mohl čekat. Hněv? Ani ten ne. Uznal, že na to mají právo. Pohled mu pokaždé ulpěl na jediném podpisu. Zklamání. To byl ten správný výraz pro pocit plující v chaosu, který odstavil na vedlejší kolej jeho jinak vždycky chladný a praktický úsudek.

Pořád byl ředitelem krajského odboru kriminální policie, pocity musely jít stranou. Byl přece racionálním člověkem. Aspoň si to vždycky namlouval. Znovu upřel pohled na ten jeden podpis. Vzápětí hodil papír na stůl a popadl sluchátko pevné linky. Vyfukal čtyřmístné číslo, ale nikdo to nezvedal. Vykoukl ze dveří a křikl na sekretářku:

„Sežeň mi Wolfa!“

Ani se na něj nepodívala. I když její podpis na seznamu nenašel, určitě o všem věděla. Sáhla po telefonu, ale šéf ji zarazil. „Interkom jsem zkoušel, Wolf u sebe není. Najdi ho.“ Viděl, že váhá. Přitvrdil: „Hned!“

Sekretářka opět uhnula pohledem. Otčenáš nespokojeně zafuněl, než se vytratila. Potom se zavřel v kanceláři. Minul papír na

stole a zamířil k oknu. Všiml si svého odrazu v prosklených dveřích kanceláře. Tvář samá vráska, prošedivělé vlasy, staré a unavené oči. Už dávno si mohl užívat důchod. Co si chtěl vlastně ještě dokázat? Zavrtěl hlavou. Uvědomil si, že k racionálnímu uvažování má pořádně daleko.

Když se otevřely dveře, už seděl klidně za stolem. Dovnitř vešel kapitán Wolf, vysoký operatívec, který byl neustále v terénu nebo v posilovně. Měl hranatý obličej, silné ruce a pohled vyzařující autoritu. Na rozdíl od sekretářky hleděl šéfovi zpříma do očí, přestože mu nebylo všechno jedno.

Otčenáš k němu přisunul papír.

„Co to má znamenat?“

Marek věděl, o co jde, přesto papír zvedl.

„Měl jsem ti o tom povědět dřív,“ připustil. „Jak ses o tom dozvěděl?“

„To je snad jedno, ne?“ Ředitel mu papír prudce vytrhl z ruky. „Proč tohle? Čeho tím chcete dosáhnout?“

„Výmlouval jsem jim to,“ tvrdil Wolf.

„Nekecej,“ okřikl ho Otčenáš. „Proč jsi to tedy podepsal?“

Marek vytřeštil oči.

„Cože?“ zeptal se, jako by špatně slyšel. „Já jsem nic nepodepsal.“

„A tohle je co?“

Wolf se podíval na papír.

„Můj podpis,“ řekl nevěřícně. „Někdo ho zfalšoval.“

„To ti tak budu věřit,“ nedal se přesvědčit ředitel.

Marek vstal.

„Je to hovadina,“ roztrhal papír na kusy. „Zapomeň na to. Domluvíme jim.“

„Myslíš, že tomu tvému divadýlku uvěřím?“ Otčenáš se nuceně zasmál. „Ty už radši nic nedělej. Vyřeším si to sám.“

„Ty mi fakt nevěříš?“ zeptal se Wolf překvapeně. „Já bych ti opravdu...“

Ředitel ho mlčky obešel a práskl za sebou dveřmi.

6. listopadu 2016

Simona zkoumala svou tvář v zrcadle v koupelně. Stoupla si na špičky a rukama se opřela o umyvadlo. Naklonila se, až se nosem skoro dotýkala svého odrazu. Rukama si natahovala pokožku na obličej. Máma jí vždycky říkala, že se nemá mračit, nebo bude mít vrásky. Kdyby ji tak teď viděla! Ani stopa po vráskách, navzdory věku měla tvář hladkou jako holčička. Kdy že to šla poprvé pod nůž? To bude už skoro deset let.

Byla zoufalá, protože právě překročila čtyřicítku. Všimla si, že manžel se už na ni nedívá tak jako předtím. Raději se ohlížel po mladších. Věděla, že čas se nedá zastavit, ale chtěla ho aspoň zpomalit. Přibrzdit ho a zůstat co nejdéle krásná a přitažlivá. A to jen kvůli svému drahému.

Jenže teď už se nedokázala ani pořádně usmát. Zbavila se vrásek, kůži měla napjatou od ucha k uchu, ale oči prozrazovaly všechna trápení a smutky. Překonala bolest a přestala se bát toho, co přijde. Tak proč je to tu zase? Čeká ji další probrečená noc?

Zavrtěla hlavou. To nepřipustí. Otevřela skříňku nad umyvadlem a sáhla do skryše za zrcadlem, kde schovávala svou nejlepší kamarádku. Vyndala lahvičku od vitamínů pro ženy po menopauze. Při pohledu na ni se ušklíbla. Bylo jí čtyřicet, když přestala menstruuovat. Vysypala z lahvičky dvě tabletky. Nebyly to vitamíny, ale prášky na spaní. Zapila je vodou z kohoutku. Než skříňku za zrcadlem zase zavřela, vyndala pro jistotu ještě třetí tabletku.

Vrátila se do ložnice. Zírala na ni prázdná pravá strana postele. Zůstane prázdná celou noc? Lehla si na svoji stranu a spolkla slzy. Naštěstí prášky zabraly rychle a ona záhy usnula. Spánek však měla neklidný. Chtěla se probudit, ale nedokázala otevřít oči. Zdálo se jí, že se nad ní sklání muž v lyžařské kukle. Otvory v ní na ni

hleděly zlověstné oči. Chtěla vykřiknout. Přitiskl jí ruku na ústa a potom ji pevně sevřel. Bránila se, ale muž byl mnohem silnější. Cítila, jak jí na těle vyrazil studený pot. V polospánku bojovala se živou noční můrou.

Probudila se přivázaná k židli. V puse měla nacpaný nějaký hnusný hadr. Chutnal tak odporně, že se jí zvedal žaludek. Byl to sen ve snu? Najednou jí někdo sundal šátek z obličejce. Mhouřila oči, světlo ji dráždilo a prášky na spaní ji zcela otupily. Až po chvíli ji vyděsil pár zlověstných očí, které na ni upřeně zíraly skrz otvory v lyžařské kukle. Pochopila, že se jí to nezdálo.

4. listopadu 2016

V zadním salonku jednoho z nejstarších podniků v Bratislavě se tradičně v pátek večer scházela stále stejná společnost: členové krajského týmu bratislavské kriminálky. Nepotřebovali zvláštní příležitost. Bylo to místo, kam se každý týden po práci chodili společně odreagovat. U piva se pak snažili shodit ze sebe břemeno služebních záležitostí a přejít na jiná, lehčí témata, což se jim však jen zřídkakdy podařilo. Vždycky nakonec skončili u vyšetřování, uzavřených případů a hlavně u kdejakých pletek kolem krajského oddělení.

Nejžhavějším tématem posledních měsíců byla očekávaná výměna ředitele oddělení, majora Richarda Otčenáše. Richard přišel z Košic a to, že byl „východňár“, byl v očích bratislavských policajtů jen jeden z jeho nedostatků. Podřízeným byla proti srsti i jeho přísnost a nová pravidla, která na oddělení zaváděl. Striktně kontroloval docházku, rozšířil povinnou dokumentaci ke spisům, a navíc nutil podřízené, aby vyplňovali a v termínu odevzdávali všechny papíry. Ale ani to nestačilo. Snížil počet lidí na oddělení a těm, kteří zůstali, přidal pracovní směny.

Jeho největším odpůrcem na oddělení byl jeho předchůdce, kapitán Karol Lupták. Byl to dlouholetý abstinent a na páteční

KUKAČKA

setkání vyšetřovatelského týmu obvykle nechodil, ale tentokrát udělal výjimku.

Ani Marek Wolf neměl ve zvyku trávit volný čas ve společnosti kolegů z práce. Když se k nim blížil, překvapil ho Lupták s frňanem rumu v ruce. Přerušil rozhovor, který právě vedl, a vykročil mu v ústřety.

„Konečně. Skočím k baru pro něco na přípitek. Co si dáš?“

„Co to tu vyvádíš?“ podivil se Wolf.

„Co bych vyváděl?“ sraštil Karol nechápavě obočí.

„Vždyť ty nepiješ,“ připomněl mu Marek.

Lupták se zatvářil pobaveně.

„Jenom symbolicky.“ Vzápětí mu došlo, že musí říct i něco na svou obranu.

„Nejsem alkoholik. Dokážu se ovládat. Navíc k tomu mám dobrý důvod.“

Wolf se rozhlédl kolem sebe. S údivem zjistil, že se tu sešli všichni jeho kolegové. Z opačné strany místnosti na něj mávala hezká zrzka, policejní mluvčí Denisa Krajčířová.

„Oslavujete?“

„Přesně tak,“ přikývl Karol a s úsměvem zamířil k baru. „Tak co ti mám objednat? Jako bych nevěděl, co piješ.“

Od stolu se zvedla i kriminální psycholožka Petra Siváková. Tu Marek v téhle společnosti očekával nejméně. I když byl pátek večer a vyrazila si s kolegy do zábavního podniku, nezapřela svou povahu a zůstala věrná konzervativnímu oblečení, v jakém chodila do práce. Navíc v ruce držela jen sklenici minerálky. V soukromí nepohrdla sklenkou bílého vína, ale před kolegy si to nedovolila.

„Už jsem si myslela, že nepřijdeš.“

Wolf se podíval na hodinky. Bylo skoro deset. V té době se zába-va ve Starém Městě obvykle teprve rozjížděla.

„Musel jsem vyvenčit Fenrira.“

„Hlavně že jsi tady,“ usmála se.

Jejich pracovní vztah byl nevyrovnaný, někdy spolu vycházeli skvěle, jindy na sebe štekali jak psi. Měli rozdílné názory na některé

věci, ale hlavně rozdílné povahy. Momentálně se nacházeli na smířlivém vrcholu sinusoidy. Wolf však pořád nechápal, proč má Petra ten den takovou povznesenou náladu.

„Zmeškal jsem něco? Koho povýšili?“

Vtom se vrátil Lupták a podal mu sklenku whisky.

„Připijme si!“

Přidali se i další. Vyšetřovatelé Jurčovič a Horváthová i kriminální Vanek vstali se sklenicemi v ruce, aby si s nimi přitukli.

„Nejdřív bych chtěl vědět, co oslavujeme,“ zchladil jejich nadšení Marek.

„No přece Otčenášův funus,“ prohlásil Lupták, jako by to byla samozřejmost.

„To už jsme probrali,“ podivil se Wolf. „To není vůbec tak jednoduché.“

„Probrali jsme to potom bez tebe a našli jsme jednoduché řešení,“ vysvětlovala Síváková.

„A to jaké?“

Lupták přinesl arch papíru se spoustou podpisů.

„Petice za jeho odvolání. Když ji podepíšeme všichni, nebude míst ministr na vybranou.“

„To se ho opravdu tolik chcete zbavit?“ zamračil se Wolf. „Přemýšleli jste, co bude potom? A koho nám sem pošlou? Otčenáš není tak špatný. Jen abyste toho ještě nelitovali.“

„Že není tak špatný?“ zarazila se Síváková. „Copak tě nepřinutil chodit do práce na osmou?!“

„A hodil na nás tolik práce, že bychom potřebovali, aby měl den osmačtyřicet hodin,“ dodal Jurčovič. „Přes spisy sotva vidím na dveře!“

Wolf nervózně semkl rty.

„Je to stará škola. Ale konečně to u nás funguje.“

„Že funguje?“ ohradil se Lupták, který předtím dočasně zastával funkci ředitele oddělení. „Předtím nám bylo líp. Že jo?“ Přítomní pozvedli sklenice a hlasitými výkřiky dali najevo, že s ním souhlasí.

KUKAČKA

„Na vaše zdraví!“ Karol do sebe hodil dalšího panáka a vyzývavě se podíval na Wolfa. „Jsi jediný, kdo si to nemyslí. Tak už tu petici konečně podepiš. Udělej to pro ostatní.“

„Já to nepodepíšu,“ trval na svém Wolf.

„Co pro tebe udělal? Slíbil ti flek na ministerstvu?“ ušklíbl se Vanek, kriminalista s úzkým obličejem a dlouhými vlasy.

Wolf se na něj jen zamračil.

„Karole, můžeš na chvilku? Bude lepší, když to probereme o samotě.“

Lupták si nalil dalšího panáka, ale Wolf mu jej vzal z ruky.

„Počká tu na tebe.“

„Okamžik.“ Karol sáhl po panáku a vzdorovitě ho do sebe hodil.

„Tak a můžeme jít.“

„Půjdu s vámi,“ navrhla Siváková.

„Radši tu zůstaň,“ zchladil ji Wolf.

Lupták následoval kolegu, který ho vyvedl na ulici. Wolf si uvědomil, že uběhly celé měsíce od chvíle, co spolu takto mluvili. Kdysi byl Karol jeho nejbližší kolega, ale rozdělila je smrt Niny Hanákové. S atraktivní rosníčkou známou z televize tvořil Marek po jistou dobu pár, dá-li se tak vůbec nazvat hra na kočku a myš, kterou s ním Nina rozehrála. Její vražda s ním zamávala, a nejen proto, že byl zpočátku hlavním podezřelým. Když očistil své jméno, rozhodl se odhalit jejího vraha. Zašel tak daleko, že ho to málem stálo místo v policejním sboru. Lipták tehdy nabídl ministroví vlastní židli, aby kolegu zachránil. O tom však Wolf doposud nic nevěděl.

„Proč jsi to nechtěl řešit před ostatními? Bojíš se, že tě většina převálcuje?“ přerušil ticho Karol.

Marek si ho změřil. Nedokázal si zvyknout na suverénního Karola, kterého vředy znal jen jako zdvořilého a spíš nesmělého vyšetřovatele.

„Kolik jsi toho vypil?“

„Dva panáky. Není to jedno?“ mávl Lupták rukou. „Říkám ti, že nejsem alkoholik. To, že jsem se napil dneska, neznamená, že se

napiju i zítra. Pověš mi už konečně, proč tak toužíš po Otčenášově šéfování?“

„Já netvrdím, že mi přirostl k srdci,“ prohlásil Wolf. „Ale jakou máš alternativu? Kdo přijde po něm?“

„Ty!“

„Já to přece dělat nechci!“ rázně odmítl Marek. „Vyhovuje mi, že nikoho neřídím.“

Lupták zaváhal. Přeshlápl z nohy na nohu a odvrátil pohled.

„V tom případě bych možná mohl dostat druhou šanci...“

„Karole, šéfování nemáš v krvi,“ připomněl mu Wolf. „Ty nemůžeš být šéf. Sám ses o tom mohl přesvědčit. To ti nestačilo?“

„Teď by to bylo jiné, všichni by mě poslouchali. Otčenáše nesnášejí. Když ho vypakuju zpátky na východ, budu hrdinou oddělení, chápeš?“

Marek se ušklíbl. Nevěřil vlastním uším.

„Tak tohle je tvůj plán? Chceš z toho vytlouct povýšení?“

„Tobě se to nezdá?“

„Chováš se jako hlupák. Myslíš, že by ta druhá šance, o které sníš, dopadla jinak? Všichni vědí, že jsi měkký. Proto tě chtějí za šéfa. Týden po Richardově odchodu by ti skákali po hlavě. Byli bychom tam kde předtím.“ Wolf se odmlčel. „Na tvém místě bych se soustředil na to, v čem jsi dobrý. Anebo spíš v čem jsi byl dobrý.“

Karol se na něj zlostně zamračil.

„Jak to myslíš?“

Ale i Marek už toho měl dost.

„Měsíce sedíš na jednom případě. Bez podezřelých a bez důkazů. Kdyby ses soustředil na vyšetřování, možná bys s tím konečně pohnul.“

„Takže podle tebe jsem neschopný šéf i nemožný vyšetřovatel?“ vybuchl Lupták naštvaně.

„To jsem neřekl, posloucháš mě vůbec?“

„Proč bych tě měl poslouchat? Kvůli tobě jsem se dostal do sraček! Strkal jsi nos do vyšetřování Nininy smrti. Nenechám se poučovat od člověka, co mi zkurvil život!“

KUKAČKA

Karol měl v životě nepořádek na pracovišti i v soukromí. Celé měsíce v něm bublal vztek, ale alkohol mu dodal odvalu a v rozčilení to ze sebe vykřičel až teď.

Wolf se odmlčel. O událostech, které předcházely Karolovu odvolání z postu ředitele, spolu nikdy nemluvili.

„Jestli si chceš se mnou promluvit o tomhle, přijď za mnou, až budeš střízlivý.“

Otočil se a doslova vyrazil zpátky do salonku k ostatním.

„Zbabělče,“ procedil Lupták skrz zuby a pak za ním zavolal: „Radši vypadni, obejdeme se i bez tvého podpisu.“

6. listopadu 2016

Simona se pomalu probírala. Do reality ji rychle vrátila strašná bolest, která ji před časem připravila o vědomí. Připomněla jí, co všechno se do té doby stalo. Prášky na spaní. Muž v lyžařské masce. Hrozné oči sršící nenávistí a zlobou. Večer ve vlastní posteli. Probuzení v zajetí a hodiny strachu a muk.

Pokusila se otevřít oči, ale měla je pořád zavázané. Je ještě noc, nebo už ráno? Jak dlouho už tu vlastně je?

Světlo žárovky prosvítající přes tmavý šátek nejasně naznačovalo, že se nachází v jakési garáži. Zadržela dech, zaposlouchala se do ticha. Že by byla sama? Volala by o pomoc, jenže ústa měla zacpaná špinavým hadrem, který ji nutil ke zvracení. Pokusila se pohnout. Ale podařilo se jí jen zatřást židlí, k níž měla přivázané ruce i nohy. Na mnoha místech těla narůstala bolest, ale nikdo ji nepraštil ani na ni nezařval. Pravděpodobně byla opravdu sama.

Vzplála v ní jiskřička naděje. Musí to aspoň zkusit. Škubla záplestími bez ohledu na bolavé ruce. Najednou se židle zakymácela a i s ní se převrátila na podlahu. Naštěstí se nepraštila do hlavy. Při pádu se ulomila opěrka, k níž měla přivázané ruce. Bleskově si strhla šátek z očí. Snažila se vyndat hadr z úst, ale uzel na látce,